

49.20 Circular Informativa

NOVA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL SUPREM EN RELACIÓ AL CÀLCUL DE LA RETRIBUCIÓ DE LES VACANCES DEL PERSONAL A TEMPS PARCIAL

La Sala Social del Tribunal Suprem ha reconegut en la seva sentència de 22 de maig, núm. 394/2020, publicada ahir, el dret de les persones treballadores a temps parcial a veure incloses en la retribució de les seves vacances totes aquelles ampliacions de jornada que per necessitats del servei s'han realitzat al llarg de l'any.

El debat jurídic es centra en **la incidència que sobre la retribució del període de vacances poden tenir les eventuais ampliacions de la jornada sobre la inicialment pactada en els contractes a temps parcials**, ampliacions que en el cas enjudiciat suposaven modificacions del contracte temporal de mutu acord, a requeriment de l'empresa, que suposaven un increment del número d'hores al dia, a la setmana, al mes o a l'any.

Conclou la Sala, en atenció al contingut de la Directiva 2003/88 i l'article 7.1 del Conveni 132 de la OIT, així com en atenció a la seva pròpia jurisprudència que:

“... el treballador ha de percebre en vacances la retribució ordinària i comparable en els períodes de treball, la qual cosa ha de ser interpretada quan, com en el present cas, es tracta d'un salari en quantia variable -en funció de la duració de la jornada del contracte a temps parcial degut a les al·ludides ampliacions- com dret a meritat, per el període vocacional, la mitjana que hagués percebut el treballador durant els onze mesos de l'annualitat corresponent a cada període de vacances retribuït, tal i com va fixar la STS de 21 de desembre de 2017 (Rec.275/2016).”

D'aquesta manera, quan un treballador a temps parcial vegi ampliada la seva jornada temporalment, la seva **retribució ordinària, a efectes del càlcul de la retribució de les seves vacances, serà la que resulti del càlcul de la mitjana d'allò percebut durant tot l'any.**

Es posa fi amb aquest pronunciament a les pretensions del sindicat CGT, al qual s'adhereix posteriorment el sindicat CCOO, que en un primer moment havien estat desestimades per l'Audiència Nacional, donant compliment al **principi de no discriminació entre treballadors/es a temps complet i treballadors/es a temps parcial** que prediquen tant l'ordenament de la Unió Europea (Directiva 97/81/CE) com l'ordenament intern (Reial Decret 2317/1993).

Barcelona, 19 de juny de 2020.